

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ

LOIS
LOWRY

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ
ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Giver*

Συγγραφέας: Lois Lowry

Μετάφραση: Φίλιππος Μανδηλαράς

Επιμέλεια: Μάνος Μπονάνος

© 1993 Lois Lowry

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

© 2024, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-484-973-4

LOIS LOWRY

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Μετάφραση Φίλιππος Μανδηλαράς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σε όλα τα παιδιά,
στα οποία εμπιστευόμαστε το μέλλον

ΕΝΑ

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕ όλο και περισσότερο, κι ο Τζόννας είχε αρχίσει να φοβάται. Όχι. Λάθος λέξη, σκέφτηκε. Ο φόβος ήταν η βαθιά, αρρωστημένη αίσθηση ότι κάτι τρομερό επρόκειτο να συμβεί. Φόβος ήταν εκείνο που είχε νιώσει πριν από έναν χρόνο, όταν ένα μη ταυτοποιημένο αεροπλάνο είχε πετάξει πάνω από την κοινότητα δύο φορές. Το είχε δει και τη μια και την άλλη. Είχε μισοκλείσει τα μάτια για να μην τυφλώνεται από το φως, και το είχε δει να περνάει σαν αστραπή. Μια στιγμή μετά, είχε ακολουθήσει ο βροντερός του ήχος. Λίγο μετά, το ίδιο αεροπλάνο πέρασε ακόμα μία φορά από την αντίθετη κατεύθυνση.

Αρχικά, είχε εντυπωσιαστεί. Ποτέ δεν είχε δει από τόσο κοντά αεροπλάνο, μιας και ήταν ενάντια στους κανόνες να πετούν οι Πιλότοι πάνω από την κοινότητα. Καμιά

φορά, όταν έφταναν τα εμπορικά αεροπλάνα στον διάδρομο προσγείωσης στην απέναντι όχθη του ποταμού, τα παιδιά πήγαιναν με τα ποδήλατά τους στην όχθη και παρακολουθούσαν με περιέργεια το ξεφόρτωμα και στη συνέχεια την απογείωση του αεροπλάνου που κατευθυνόταν προς τα δυτικά, μακριά από την κοινότητα.

Αλλά το αεροπλάνο εκείνο πριν από έναν χρόνο ήταν διαφορετικό. Δεν ήταν χαμηλό, βαρύ και παχουλό, όπως τα εμπορικά αεροπλάνα, αλλά ένα οξύρρυγχο τζετ με έναν πιλότο. Ο Τζόνας θυμόταν πως είχε δει κι άλλους (ενήλικες αλλά και παιδιά) να σταματούν σαστισμένοι αυτό που έκαναν, περιμένοντας μια εξήγηση για το τρομακτικό εκείνο γεγονός.

Στη συνέχεια, ζητήθηκε από όλους τους πολίτες να μπουν στο πλησιέστερο κτίριο και να παραμείνουν εκεί. ΑΜΕΣΩΣ, είχε ανακοινώσει η βραχνή φωνή από τα μεγάφωνα. ΑΦΗΣΤΕ ΤΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΣΑΣ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ.

Ο Τζόνας είχε υπακούσει αμέσως. Είχε αφήσει το ποδήλατό του κάτω, στο δρομάκι πίσω από το ενδιαίτημα της οικογένειάς του, είχε τρέξει μέσα και είχε μείνει εκεί, μόνος. Οι γονείς του βρίσκονταν και οι δύο στις δουλειές τους, και η μικρή του αδερφή, η Λίλι, στο Κέντρο Φροντίδας Παιδιών, όπου περνούσε τις ώρες της μετά το σχολείο.

Κοιτώντας έξω από το μπροστινό παράθυρο, είχε διαπιστώσει πως δεν υπήρχε ψυχή στον δρόμο: ούτε καν η απογευματινή βάρδια του συνεργείου των Οδοκαθαριστών,

των Εργατών Διαμόρφωσης Τοπίου και των Τροφοδιανομέων, που κατέκλυζαν συνήθως τους δρόμους της κοινότητας εκείνη την ώρα της ημέρας. Πρόσεξε μόνο εγκαταλειμμένα ποδήλατα εδώ κι εκεί, ακουμπισμένα δίχως τάξη στο έδαφος – η ρόδα κάποιου ποδηλάτου, μάλιστα, εξακολουθούσε να γυρνάει αργά στον αέρα.

Είχε τρομάξει τότε. Η αίσθηση της κοινότητας (της δικής του κοινότητας), που περίμενε σιωπηλή, κλεισμένη στα ενδαιτήματα, του είχε ανακατέψει το στομάχι. Έτρεμε.

Αλλά δεν ήταν τίποτα τελικά. Μέσα σε λίγα λεπτά ακούστηκε πάλι το χαρακτηριστικό σκρατσάρισμα από τα μεγάφωνα και στη συνέχεια η φωνή, καθησυχαστική και λιγότερο αγχωμένη, είχε εξηγήσει ότι ένας Εκπαιδευόμενος Πιλότος είχε διαβάσει εσφαλμένα τις οδηγίες πτήσης που του είχαν δώσει, και είχε πάρει λάθος στροφή. Στη συνέχεια, προσπάθησε να επιστρέψει πριν γίνει το λάθος του αντιληπτό.

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝΟΗΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΘΕΙ, είχε πει η φωνή, και ακολούθησε σιωπή. Η τελευταία φράση είχε ειπωθεί με τόνο ειρωνικό, σαν ο Εκφωνητής να το διασκέδαζε. Αλλά κι ο Τζόννας είχε χαμογελάσει με την ανακοίνωση, παρότι καταλάβαινε ότι το περιεχόμενο της ήταν πολύ σκληρό. Η αποδέσμευση από την κοινότητα για έναν ενεργό πολίτη ήταν η τελική λύση και μια φοβερή τιμωρία. Μια συντριπτική αποδοχή αποτυχίας.

Θεωρούταν τόσο βαριά αυτή λέξη –η αποδέσμευση–,

που αν κάποιο παιδί τη χρησιμοποιούσε απερίσκεπτα στο παιχνίδι, με σκοπό να πειράξει έναν συμπαίκτη του που έχασε μια πάσα ή δεν τα κατάφερε σε έναν αγώνα, το επέπλητταν αμέσως. Ο Τζόννας θυμόταν ακόμα τη μέρα που την είχε ξεστομίσει στον καλύτερό του φίλο —«Αυτό ήταν, Άσερ. Αποδεσμεύεσαι!»— όταν η ομάδα τους είχε χάσει εξαιτίας ενός αδέξιου λάθους του. Αμέσως, ο προπονητής του τον είχε πάρει στην άκρη και του έκανε μια σύντομη και σοβαρή κουβέντα. Μετά τον αγώνα, ο Τζόννας ζήτησε συγγνώμη από τον φίλο του με σκυμμένο το κεφάλι από την ντροπή και τις ενοχές.

Τώρα, έτσι όπως σκεφτόταν τον φόβο που ένιωθε κάνοντας ποδήλατο πλάι στο ποτάμι επιστρέφοντας σπίτι, του ήρθε στο μυαλό εκείνη η στιγμή του πολύ πραγματικού τρόμου που έμοιαζε με ναυτία, του φόβου που είχε νιώσει τότε που είχε περάσει το αεροπλάνο από πάνω του. Όμως, δεν ήταν αυτό που ένιωθε τώρα που πλησίαζε ο Δεκέμβριος. Αναζητούσε λοιπόν να βρει τη σωστή λέξη για να περιγράψει το συναίσθημά του.

Ο Τζόννας ήταν προσεκτικός με τη γλώσσα. Όχι σαν τον φίλο του, τον Άσερ, που μιλούσε πολύ γρήγορα και μπερδεμένα, ανακατεύοντας λέξεις και φράσεις μέχρι που δύσκολα τις αναγνώριζες και τελικά κατέληγες να σε πάνουν τα γέλια.

Ο Τζόννας χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε εκείνο το πρωί που ο Άσερ είχε μπει ξέπνοος στην τάξη, καθυστερημένος όπως συνήθως, στη μέση του εθνικού ύμνου. Όταν

όλοι πήραν τις θέσεις τους μετά το τέλος του ύμνου, ο Άσερ παρέμεινε όρθιος για να ζητήσει δημόσια συγγνώμη, όπως απαιτούταν.

«Ζητώ συγγνώμη που αναστατώνω την εκπαιδευτική μου κοινότητα» είπε ξέπνοος ο Άσερ, με μια ανάσα. Ο Εκπαιδευτής και η τάξη περίμεναν υπομονετικά την αιτιολόγηση της καθυστέρησής του. Οι μαθητές, μάλιστα, είχαν αρχίσει τα χαμόγελα επειδή είχαν ακούσει άπειρες φορές τις αιτιολογήσεις του Άσερ.

«Έφυγα από το σπίτι στην ώρα μου, αλλά όταν περνούσα από το εκκολαπτήριο, το προσωπικό διαχώριζε τους σολομούς. Υποθέτω πως αποσυντονίστηκα παρακολουθώντας τους.

»Ζητώ συγγνώμη από τους συμμαθητές μου» ολοκλήρωσε ο Άσερ. Ίσιωσε την τουνίκ του και κάθισε.

«Δεχόμαστε τη συγγνώμη σου, Άσερ» απάντησε στερεότυπα, με μια φωνή η τάξη. Πολλοί μαθητές δάγκωναν τα χείλη τους για να μη γελάσουν.

«Δέχομαι τη συγγνώμη σου, Άσερ» απάντησε ο Εκπαιδευτής. Χαμογελούσε. «Και σε ευχαριστώ επειδή, για άλλη μια φορά, μας δίνεις την ευκαιρία για ένα σύντομο μάθημα στη γλώσσα. “Αποσυντονίστηκα” είναι ένα ρήμα πολύ ισχυρό για να περιγράψεις αυτό που σου συνέβη παρατηρώντας τους σολομούς». Στράφηκε στον εκπαιδευτικό πίνακα και έγραψε το «αποσυντονίζομαι». Δίπλα έγραψε «αφαιρούμαι».

Ο Τζόνας πλησίαζε σπίτι πια και χαμογελούσε με την

ανάμνηση αυτή. Χάρη σ' αυτήν, κι ενώ κατευθυνόταν προς τη θέση παρκκαρίσματος του ποδηλάτου του πλάι στην πόρτα, συνειδητοποίησε ότι το ρήμα «φοβάμαι» δεν ήταν το κατάλληλο για να περιγράψει τα συναισθήματά του τώρα που πλησίαζε ο Δεκέμβριος. Ήταν πολύ υπερβολικό.

Είναι αλήθεια πως περίμενε πολύ καιρό αυτό τον ξεχωριστό Δεκέμβριο. Τώρα που είχε σχεδόν φτάσει λοιπόν, δεν ήταν φοβισμένος, ήταν... ταραγμένος, αποφάσισε. Ήταν ταραγμένος που πλησίαζε ο Δεκέμβριος. Και ενθουσιασμένος, βέβαια. Όλοι των Έντεκα ήταν ενθουσιασμένοι με αυτό που θα συνέβαινε.

Αλλά υπήρχε και ένα είδος νευρικότητας, όταν σκεφτόταν τι θα μπορούσε να συμβεί.

Νευρικός, μονολόγησε αποφασιστικά ο Τζόννας. Αυτό είμαι.

* * *

«Ποιος θέλει να μοιραστεί πρώτος απόψε τα συναισθήματά του;» ρώτησε ο πατέρας του Τζόννας μόλις τελείωσαν το βραδινό τους.

Η βραδινή ανταλλαγή των συναισθημάτων ήταν μια από τις τελετουργίες της ημέρας. Μερικές φορές ο Τζόννας και η αδελφή του μάλωναν για το ποιος θα μιλήσει πρώτος. Αλλά κι οι γονείς τους έπαιρναν μέρος στην τελετή και μοιράζονταν τα συναισθήματα που είχαν νιώσει

μέσα στη μέρα. Όμως, όπως όλοι οι γονείς –όλοι οι ενήλικες, γενικά– δεν μάλωναν για τη σειρά τους.

Ούτε ο Τζόννας είχε σκοπό να μαλώσει εκείνο το βράδυ. Τα συναισθήματά του ήταν πολύ μπερδεμένα. Ήθελε μεν να τα μοιραστεί, αλλά δεν είχε τη διάθεση να ψάξει πολύ για να τα ξεκαθαρίσει, ακόμα κι αν ήξερε ότι οι γονείς του ήταν πρόθυμοι να του δώσουν κάθε βοήθεια.

«Ξεκίνα εσύ, Λίλι» είπε βλέποντας την αδελφή του, που ήταν πολύ μικρότερη –μόνο επτά ετών– να στριφογυρνάει ανυπόμονη στο κάθισμά της.

«Σήμερα το μεσημέρι θύμωσα πάρα πολύ» ανακοίνωσε η Λίλι. «Η ομάδα μου στο Κέντρο Φροντίδας Παιδιών βρισκόταν στην περιοχή παιχνιδιού με μια ομάδα των Επτά που είχε έρθει να μας επισκεφτεί. Η ομάδα εκείνη, όμως, δεν υπάκουγε καθόλου στους κανόνες. Ένα μέλος της ομάδας μάλιστα –αρσενικός ήταν, δεν ξέρω το όνομά του– πήγαινε διαρκώς πρώτος στην τσουλήθρα, παρότι εμείς περιμέναμε υπομονετικά στη σειρά μας. Ένιωσα τόσο θυμωμένη μαζί του! Έσφιξα, μάλιστα, το χέρι μου σε γροθιά. Να, έτσι!» Μας έδειξε τη γροθιά της, κι όλοι γελάσαμε με τη μικρή προκλητική της χειρονομία.

«Γιατί νομίζεις ότι οι επισκέπτες σας δεν ακολουθούσαν τους κανόνες;» ρώτησε η Μητέρα.

Η Λίλι σκέφτηκε και κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ξέρω. Συμπεριφέρονταν σαν... σαν...»

«Ζώα;» πρότεινε ο Τζόννας. Γέλασε.

«Ακριβώς» είπε η Λίλι γελώντας κι εκείνη. «Σαν ζώα».

Κανένα από τα παιδιά δεν ήξερε τι σήμαινε ακριβώς η λέξη, αλλά χρησιμοποιούταν πολύ συχνά για να περιγράψει κάποιον αγενή ή αδέξιο – κάποιον που δεν ταίριαζε με το σύνολο.

«Από πού ήταν οι επισκέπτες;» ρώτησε ο Πατέρας.

Η Λίλι ζάρωσε το μουτράκι της προσπαθώντας να θυμηθεί. «Μας το είπε ο επικεφαλής μας στο καλωσόρισμα, αλλά δεν θυμάμαι. Μάλλον δεν πρόσεχα πολύ. Πάντως ήταν από μια άλλη κοινότητα. Έπρεπε να φύγουν πολύ νωρίς και έφαγαν το μεσημεριανό τους στο λεωφορείο».

Η Μητέρα κούνησε το κεφάλι. «Πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση να έχουν διαφορετικούς κανόνες, κι ότι, πολύ απλά, μπορεί να μη γνώριζαν ποιοι είναι οι κανόνες στη δική σας περιοχή παιχνιδιού;»

Η Λίλι ανασήκωσε τους ώμους της. «Μπορεί».

«Έχετε επισκεφθεί με την ομάδα σου άλλες κοινότητες, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Τζόνας. «Η ομάδα μου τουλάχιστον το κάνει, συχνά».

Η Λίλι συμφώνησε με ένα κούνημα του κεφαλιού της. «Όταν ήμασταν Έξι, περάσαμε μια ολόκληρη σχολική ημέρα με μια ομάδα των Έξι σε μια άλλη κοινότητα».

«Πώς ένιωσες όταν ήσασταν εκεί;»

Η Λίλι ζάρωσε το μουτράκι της. «Ένιωσα περίεργα επειδή οι μέθοδοί τους ήταν διαφορετικές. Μάθαιναν συμπεριφορές που η ομάδα μου δεν γνώριζε ακόμη, οπότε νιώσαμε σαν χαζά».

Ο Πατέρας άκουγε με ενδιαφέρον. «Σκέφτομαι, Λίλι, το αγόρι που δεν ακολουθούσε σήμερα τους κανόνες» είπε. «Πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση να ένωσε περίεργα και άβολα επειδή βρισκόταν σε έναν καινούργιο χώρο με κανόνες που δεν γνώριζε;»

Η Λίλι επεξεργάστηκε την πληροφορία. «Ναι» είπε τελικά.

«Στενοχωριέμαι λίγο γι' αυτό» είπε ο Τζόνας, «παρότι ούτε καν το γνωρίζω. Στενοχωριέμαι για οποιονδήποτε βρίσκεται σε ένα μέρος όπου νιώθει περίεργα και άβολα».

«Πώς νιώθεις τώρα, Λίλι;» ρώτησε ο Πατέρας. «Είσαι ακόμα θυμωμένη;»

«Δεν νομίζω» είπε η Λίλι. «Νομίζω πως νιώθω λίγο στενοχωρημένη για το αγόρι. Και λυπάμαι που έσφιξα τις γροθιές μου». Χαμογέλασε.

Ο Τζόνας χαμογέλασε στην αδερφή του. Τα συναισθήματα της Λίλι ήταν πάντα σαφή και ξεκάθαρα, εύκολα να τα ξεδιαλύνεις. Σκέφτηκε ότι και τα δικά του έτσι πρέπει να ήταν όταν ήταν Επτά.

Στη συνέχεια, άκουσε με ευγένεια, αν και όχι πολύ προσεκτικά, την αφήγηση του πατέρα του, ο οποίος περιέγραφε ένα αίσθημα ανησυχίας που είχε εκείνη την ημέρα στη δουλειά σχετικά με ένα από τα νεογνά που δεν πήγαινε πολύ καλά. Η δουλειά του πατέρα του Τζόνας ήταν Τροφός. Αυτός και οι άλλοι Τροφοί ήταν υπεύθυνοι για όλες τις φυσικές και συναισθηματικές ανάγκες κάθε νεογνού στην αρχή της ζωής του. Ήταν μια πολύ

σημαντική εργασία, απ' ό,τι γνώριζε ο Τζόννας, αλλά όχι από εκείνες που τον ενδιέφεραν ιδιαίτερα.

«Ποιο είναι το φύλο του;» ρώτησε η Λίλι.

«Αρσενικό» είπε ο Πατέρας. «Είναι ένα γλυκό αρσενικό με υπέροχη διάθεση. Αλλά δεν αναπτύσσεται τόσο γρήγορα όσο θα έπρεπε και δεν κοιμάται καλά. Το έχουμε στο τμήμα εντατικής φροντίδας, αλλά το συμβούλιο σκέφτεται να το αποδεσμεύσει».

«Αχ, όχι» ψιθύρισε η Μητέρα με συμπάθεια. «Καταλαβαίνω πόσο στενοχωρημένος νιώθεις».

Ο Τζόννας και η Λίλι έγνεψαν με συμπάθεια. Η αποδέσμευση των νεογνών ήταν πάντοτε κάτι στενάχωρο, γιατί δεν τους είχε δοθεί η ευκαιρία να απολαύσουν τη ζωή μέσα στην κοινότητα. Και δεν είχαν κάνει τίποτα λάθος.

Υπήρχαν μονάχα δύο περιπτώσεις αποδέσμευσης που δεν ήταν αποτέλεσμα τιμωρίας. Η αποδέσμευση των ηλικιωμένων, που αποτελούσε ευκαιρία για να γιορτάσει η κοινότητα μια ζωή πλήρη και σωστά βιωμένη, και η αποδέσμευση ενός νεογνού, που άφηνε πάντοτε την αίσθηση του τι-άλλο-θα-μπορούσαμε-να-κάνουμε. Αυτές οι περιπτώσεις ήταν ιδιαίτερα φορτισμένες για τους Τροφούς, όπως ο Πατέρας, που ένιωθαν πως είχαν αποτύχει με κάποιο τρόπο. Ωστόσο, συνέβαιναν πολύ σπάνια.

«Τέλος πάντων» είπε ο Πατέρας, «εγώ θα συνεχίσω την προσπάθειά μου. Μπορεί μάλιστα να ζητήσω από την επιτροπή την άδεια να το παίρνω μαζί μου τη νύχτα εδώ, αν δεν σας πειράζει. Ξέρετε πώς είναι οι Τροφοί

της νυχτερινής βάρδιας. Νομίζω ότι αυτό το πλασματάκι χρειάζεται κάτι παραπάνω».

«Φυσικά» είπε η Μητέρα, και ο Τζόννας με τη Λίλι συμφώνησαν. Είχαν ακούσει τον Πατέρα να κάνει τα παρόνιά του για τη νυχτερινή βάρδια κι άλλη φορά. Ήταν μια δουλειά λιγότερο σημαντική, που την ανάθεταν σ' εκείνους από τους οποίους έλειπαν το ενδιαφέρον, οι δεξιότητες ή και η γνώση ακόμα, για να εργαστούν τις πρωινές ώρες. Στους περισσότερους μάλιστα από αυτούς της νυχτερινής βάρδιας δεν είχαν διατεθεί σύζυγοι, επειδή τους έλειπε, κατά κάποιο τρόπο, η ικανότητα να συνδεθούν με άλλους. Μια ικανότητα που θεωρούταν απαραίτητη για τη δημιουργία οικογενειακής μονάδας.

«Ίσως να μπορούσαμε να τον κρατήσουμε κιόλας» πρότεινε η Λίλι παίρνοντας το γλυκό της ύφος. Ο Τζόννας την ήξερε πολύ καλά αυτή τη δήθεν αθώα συμπεριφορά της αδελφής του· όλοι την ήξεραν.

«Λίλι» της υπενθύμισε η Μητέρα χαμογελώντας. «Τους ξέρεις τους κανόνες».

Δύο παιδιά –ένα αγόρι, ένα κορίτσι– για κάθε οικογενειακή μονάδα. Ήταν γραμμένο πεντακάθαρα στους κανόνες.

Η Λίλι γέλασε. «Εντάξει» είπε. «Σκέφτηκα μήπως γινόταν μια εξαίρεση».

* * *

Στη συνέχεια, η Μητέρα, που κατείχε μια σημαντική θέση στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, μίλησε για τα συναισθήματά της. Σήμερα, παρουσιάστηκε ενώπιόν της ένας υπότροπος, κάποιος δηλαδή που είχε παραβιάσει τους κανόνες και στο παρελθόν. Κάποιος που η Μητέρα πίστευε ότι είχε τιμωρηθεί επαρκώς και δίκαια, και στον οποίο είχε δοθεί η άδεια να επανέλθει στη θέση του: στη δουλειά του, στο σπίτι του, στην οικογενειακή του μονάδα. Βλέποντάς τον μπροστά της για δεύτερη φορά, ένιωσε συναισθήματα έντονης απογοήτευσης και θυμού. Ακόμα και ενοχής, επειδή δεν είχε καταφέρει, τελικά, να επηρεάσει τη ζωή του όσο χρειαζόταν.

«Ανησυχώ γι' αυτόν» παραδέχθηκε. «Όλοι γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει τρίτη ευκαιρία. Οι κανόνες λένε ότι αν υπάρξει τρίτη παράβαση, ακολουθεί αποδέσμευση». Ο Τζόννας ανατρίχιασε. Το είχε ξανακούσει αυτό, από ένα αγόρι της ομάδας του των Έντεκα, του οποίου ο πατέρας είχε αποδεσμευτεί πριν χρόνια. Κανείς δεν το ανέφερε αυτό, γιατί ήταν πολύ μεγάλη ντροπή. Δύσκολο να φανταστεί κανείς πόσο μεγάλη.

Η Λίλι σηκώθηκε και πήγε στη μητέρα της. Της χάιδεψε το μπράτσο.

Από τη θέση του στο τραπέζι, ο Πατέρας άπλωσε το χέρι του και έσφιξε το δικό της. Ο Τζόννας έπιασε το άλλο της χέρι. Ένας ένας, της είπαν λόγια παρηγορητικά. Σύμφωνα εκείνη χαμογέλασε, τους ευχαρίστησε και ψιθύρισε ότι ένιωθε ανακουφισμένη.

Η τελετουργία συνεχίστηκε. «Τζόννας» είπε ο Πατέρας, «έμεινες τελευταίος απόψε».

Ο Τζόννας αναστέναξε. Απόψε θα προτιμούσε να κρατήσει κρυφά τα συναισθήματά του. Αλλά αυτό ήταν αντίθετο με τους κανόνες, φυσικά. «Νιώθω ότι είμαι νευρικός» εκμυστηρεύτηκε, χαρούμενος που είχε βρει τη σωστή λέξη για να περιγράψει αυτό που ένιωθε.

«Για ποιο λόγο, γιε μου;» ρώτησε ανήσυχος ο πατέρας του.

«Γνωρίζω ότι δεν υπάρχει πραγματικός λόγος ανησυχίας» τους εξήγησε ο Τζόννας, «κι ότι κάθε ενήλικος το έχει περάσει αυτό. Γνωρίζω ότι το έχεις περάσει κι εσύ, Πατέρα, κι εσύ, Μητέρα. Αυτό που με κάνει νευρικό είναι η Τελετή. Πλησιάζει ο Δεκέμβριος».

Η Λίλι τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Η Τελετή των Δώδεκα» ψιθύρισε με δέος. Ακόμη και τα μικρότερα παιδιά –στην ηλικία της Λίλι ή και μικρότερα– γνώριζαν για την Τελετή που όλοι τους θα περνούσαν στο μέλλον.

«Χαίρομαι που μοιράστηκες τα συναισθήματά σου μαζί μας» είπε ο Πατέρας.

«Λίλι» είπε η Μητέρα στο κορίτσι, «πήγαινε να φορέσεις το νυχτικό σου. Ο Πατέρας και εγώ θα μείνουμε εδώ και θα μιλήσουμε λίγο με τον Τζόννας».

Η Λίλι αναστέναξε, αλλά σηκώθηκε υπάκουα από την καρέκλα της. «Μόνοι σας;» ρώτησε.

Η Μητέρα έγνεψε καταφατικά. «Ναι» είπε. «Αυτή είναι μια συζήτηση που πρέπει να γίνει μόνο με τον Τζόννας».

Ο δωδεκάχρονος Τζόννας ζει σε μια ειρηνική κοινότητα που μοιάζει ιδανική: η πείνα, ο πόνος, ο πόλεμος έχουν εξαλειφθεί, τόσο από τη ζωή όσο και από τη μνήμη των ανθρώπων. Οι ανάγκες επιβίωσης είναι εξασφαλισμένες για όλους. Ο Τζόννας δεν θα μπορούσε ποτέ να σκεφτεί πως κάτι πάει στραβά στον κόσμο του, πως το τίμημα για όλα αυτά μπορεί να είναι τρομερό. Όταν όμως επιλέγεται ως ο επόμενος Φύλακας της Μνήμης και γνωρίζει τον Δωρητή, ανακαλύπτει ότι η κοινότητα στην οποία ζει δεν είναι όσο τέλεια μοιάζει.

Ο Φύλακας της Μνήμης αποτελεί το σημαντικότερο βιβλίο της Lois Lowry. Έχει τιμηθεί με βραβεία μεγάλου κύρους, όπως το Newbery Medal. Πρόκειται για ένα κλασικό βιβλίο-σταθμό στο είδος της δυστοπικής επιστημονικής φαντασίας, που έχει πουλήσει περισσότερα από 12 εκατομμύρια αντίτυπα παγκοσμίως και έχει χαρακτηριστεί από τη *School Library Journal* ως ένα από τα καλύτερα νεανικά μυθιστορήματα όλων των εποχών.

Διακρίσεις

- Βραβευμένο με Newbery Medal
- Τιμητική διάκριση από το Boston Globe-Horn
- Επιλογή του Booklist Editors' Choice
- Επιλογή του Horn Book Fanfare
- Καλύτερο βιβλίο της χρονιάς σύμφωνα με τη *School Library Journal*
- Επιλογή στη λίστα με τα διακεκριμένα βιβλία της ALA
- Καλύτερο βιβλίο για νεαρούς αναγνώστες σύμφωνα με την ALA

«Ένα δυνατό, προκλητικό μυθιστόρημα».

—NEW YORK TIMES

ISBN 978-960-484-973-4

9 789604 849734

Κωδ. μηχ/σης 130048

www.epbooks.gr